

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 8C/22/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7711210627
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Dušáková
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2020:7711210627.21

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou JUDr. Jarmilou Dušákovou v právnej veci žalobcu U.. Q. M., nar. X. XX. XXXX, bytom U.. P. XXXX/XX, P., právne zastúpeného JUDr. Ladislavom Csákóom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova 4 proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR so sídlom v Bratislave, Špitálska 4, 6, 8, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50 000,- Eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** .

II. Súd stranám nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Predmetom konania vo veci je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 50 000,- Eur, ktorej sa žalobca domáhal voči žalovanej, označenej ako Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR a to titulom ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom sociálnych pracovníkov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v P.h.

2. Žalobca vo svojom návrhu uviedol, že postupom pracovníkmi žalovanej došlo ku konaniu v rozpore so zákonom, keď pracovníci žalovanej - Úradu práce, soc. vecí a rodiny v P. bez súdneho rozhodnutia vyhotovili dňa 10. marca 2008 zápisnicu, v ktorej uvádzali neoverené a nepravdivé údaje bez toho, aby mali stanovisko dotknutej strany a druhého rodiča a ktorú predložili na podpis 7-ročnému dieťaťu a difamujúcimi údajmi úmyselne zaviniť zásah do osobnostného práva na súkromie žalobcu, jeho rodinný a súkromný život a rodinnú väzbu. Dňa 19. marca 2010 sociálni pracovníci Úradu práce v P. protiprávne a napriek nesúhlasu, vstúpili do bytu žalobcu násilím, žalobcu a jeho priateľku atakovali v prítomnosti ich maloletého 2 a pol ročného dieťaťa, pričom boli pod vplyvom alkoholu. Zásahom do súkromia mu bola zároveň permanentne narušená rodinná väzba.

3. Za každý označený úradný postup štátu žalobca žiadal zaplatenie sumy 2 x po 25 000,- Eur, spolu 50 000,- Eur s odôvodnením, že každý má právo na slušné správanie sa štátu a jeho úradníkov.

4. Prvostupňový súd rozhodol o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 50.000,- Eur, ktorej sa žalobca domáhal voči žalovanej a to titulom ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom sociálnych pracovníkov Úradu práce v P., keď po vykonanom dokazovaní hlavne dôkaznými listinami, predovšetkým oznámením o výsledku predbežného prerokovania žiadosti zo dňa 20. 7. 2011 pod číslom konania 7557/2011-IV/6, 31297/2011, písomnými vyjadreniami žalobcu a žalovaného, žalobu v celom rozsahu zamietol, pretože tvrdenia žalobcu súd označil za nepodložené, založené len na jeho subjektívnom hodnotení práce pracovníkov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v P., keďže sporné šetrenie žalobca opísal len na základe vyjadrení v tom čase svojej družky U. P. a jeho tvrdenia neboli

preukázané ani žalobcom predloženým videozáznamom. Súd konštatoval, že žaloba je zmätočná, nezrozumiteľná a nejasná, pretože z nej nie je zrejmé, na základe akej skutočnosti sa žalobca domáhal nemajetkovej ujmy. Súd mal za to, že žalobca nie je v spore aktívne legitimovaný (nie je otcom maloletej, ani účastníkom konania vo veci zverenia maloletej do osobnej starostlivosti a nebol prítomný ani pri ním opisovanom šetrení), nepreukázal žiadnu škodu, ktorá by vznikla následkom škodovej udalosti, nepreukázal nesprávny postup orgánu štátu, ktorým mu mala byť spôsobená škoda a tým ani vzťah príčiny a následku, súvisiaci so vznikom tvrdenej škody a dospel k záveru, že na základe nepodložených dohadov žalobcu nie je možné považovať jeho žalobu za dôvodnú a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Vo svojom rozhodnutí prvostupňový súd poukázal na to, že pokiaľ sa žalobca svojou žalobou domáhal práva na ochranu osobnosti a v súvislosti s tým primeraného zadosťučinenia, na preukázanie svojich tvrdení nepredložil relevantné dôkazy, čím si nesplnil povinnosť tvrdenia a ani dôkaznú povinnosť, vyplývajúcu z ustanovenia § 79 ods. 1 a § 120 ods. 1 v tom čase platnom O. s. p., pretože náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, podľa ustanovenia § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka, by prichádzala do úvahy, len ak by bola preukázaná ujma žalobcu, ako aj okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo a že nestačí len morálne zadosťučinenie, a to z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov i vzhľadom na postavenie žalobcu v rodine a v spoločnosti.

5. Prvostupňový súd svoj rozsudok odôvodnil tým, že po zrušení jeho predchádzajúceho rozsudku uznesením odvolacieho súdu vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, ktoré v dôvodoch rozsudku aj konkretizoval a následne uviedol, že po oboznámení sa s uvedenými dôkazmi dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná a neopodstatnená. S poukazom na znenie § 11 a 13 Občianskeho zákonníka opätovne konštatoval, že z obsahu žaloby nie je zrejmé, na základe akej skutočnosti sa žalobca domáhal nemajetkovej ujmy, keď nebolo ohrozené jeho právo na ochranu osobnosti tak, ako je to uvedené vo vyššie uvedených § 11 a 13 OZ a z uvedeného dôvodu preto nie je ani dôvod sa domáhať upustenia od neoprávnených zásahov do jeho práva na ochranu osobnosti, resp. odstrániť následky týchto zásahov. Konštatoval, že žalobca nie je aktívne legitimovaný v predmetnom spore s poukazom na to, že nie je otcom maloletej Š. F., ktorým účelom bolo vykonané šetrenie pracovníkov ÚPSVaR P. a nie je ani účastníkom konania vo veci zverenia maloletej do osobnej starostlivosti, ani zákonným zástupcom maloletej a hlavne nebol ani fyzicky prítomný pri samotnom šetrení, ktoré v žalobe opísal. Okrem toho, že žalobcu nepovažoval v spore za aktívne legitimovaného konštatoval, že jeho tvrdenia sú nepodložené, založené iba na jeho subjektívnom hodnotení práce pracovníkov, pretože sporné šetrenie nimi vykonané opísal iba na základe tvrdení svojej družky U. P. a preto nemožno na základe nepodložených dohadov považovať jeho žalobu za dôvodnú a opodstatnenú. Nepreukázal, aby sa jednalo o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý spôsobiť mu ujmu, nebolo zo strany žalovaného preukázané konanie proti jeho osobnej a mravnej integrite znižujúcej jeho dôstojnosť, vážnosť a česť, prípadne ohrozené jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti tak, ako je to uvedené v citovaných ustanoveniach. Rovnako nebol preukázaný ani nesprávny postup pracovníkov štátu, ktorými mala byť spôsobená žalobcovi škoda a preto vyvodil záver, že neexistuje ani príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody. Ďalej konštatoval, že žalobca v konaní nesplnil svoju procesnú dôkaznú povinnosť a nebol z jeho strany preukázaný nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, vznik škody, ani výška uplatnenej škody, ktorú v žalobe požadoval, ako ani príčinná súvislosť medzi uplatňovanou škodou a nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci. Ďalej poukázal na právnu úpravu náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, v zmysle Zákona č. 514/2003 Z. z. a konštatoval, že táto nadväzuje na všeobecnú občianskoprávnú úpravu zakotvenú v Občianskom zákonníku, v zmysle ktorej, v prípade ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú poškodenému subjektu, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch. Pokiaľ je však možné dosiahnuť náhradu nemajetkovej ujmy iným spôsobom, ako už spomínanú peňažnú náhradu, právna úprava dáva prednosť práve tejto inej forme náhrady. Na základe toho s poukazom na znenie § 191 ods. 1 CSP dospel k záveru, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie skutočností, na ktoré poukázal a preto súd žalobu aj pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom v celom rozsahu zamietol.

6. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť, zároveň žiadal ustanovenie advokáta z Centra právnej pomoci za účelom poskytnutia právnej pomoci a jeho zastupovania. Ďalej konštatoval, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom. Poukázal na to, že v inej veci (12C/92/2009) ten istý súd v H. dožiadal o výsluch žalobcu Okresný súd S.. Konštatoval, že dôkazy boli súdu už doručené spolu so žalobou. Tvrdil, že zamestnanci žalovaného neboli aktívne legitimovaní na to, aby vstupovali do spoločných priestorov bytového domu, do bytu,

nemali povolenie, osočovali, boli opití, agresívni a tiež uviedol, že deti, za účelom ktorých sa robilo šetrenie, u neho neboli.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Tento žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdiť a žiadal priznať náhradu trov konania. Uviedol, že sa pridriava svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k žalobe a na svojich vyjadreniach na pojednávaní. Mal za to, že skutočnosti, ktoré uvádzal žalobca v odvolaní boli nepodložené a v žiadnom prípade nie je možné podľa jeho názoru posúdiť na základe nepodložených dohadov žalobu ako dôvodnú. Mal za to, že žalobca nie je v konaní aktívne legitimovaný, keďže nebol prítomný ani pri samotnom šetrení, ktoré napádal a preto nie je zrejmé, na základe čoho sa domáhal odškodnenia. Nepreukázal, že mu žalovaný spôsobil nemajetkovú ujmu zásahom do jeho súkromia a z obsahu žaloby ani z odvolania nie je zrejmé, na základe čoho si uplatnil nemajetkovú ujmu vo výške 50.000,- Eur.

8. Po rozhodnutí súdu prvej inštancie bolo odvolaciemu súdu doručené dňa 13. 9. 2017 podanie advokáta U.. D. I., so sídlom v H., M. X, v ktorom podaní advokát oznámil, že bol žalobcovi rozhodnutím Centra právnej pomoci, kancelária M. priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci a súčasne mu bol on určený na jeho zastupovanie v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy. Na základe toho mu žalobca udelil splnomocnenie na právne zastúpenie v konaní, ktoré pripojil a uviedol, že žalobcu mieni vo veci právne zastupovať.

9. Dňa 27.9.2017 uvedený právny zástupca žalobcu doručil písomné podanie označené ako upresnenie vo veci náhrady nemajetkovej ujmy. V podaní uviedol, že vytyčených pojednávaní sa žalobca nezúčastnil zo zdravotných, ako aj ekonomických dôvodov, svoju neprítomnosť vždy vopred ospravedlnil. Na druhej strane z toho nevyplýva, že kedy on mal ním podanú žalobu predniesť, čo považuje za podmienku pre začatie konania bez jeho prítomnosti. Má za to, že neboli preto splnené podmienky k tomu, aby súd mohol vykonať dokazovanie. Pokiaľ bol súd toho názoru, že sú splnené podmienky, aby pristúpil k prejednaniu veci, nemal postupovať tak ako postupoval, pretože v takom prípade mal možnosť rozhodnúť vo veci pre tzv. zmeškanie žalobcu (ak sú k tomu splnené všetky procesné podmienky), teda podľa jeho názoru, súd nemal vykonávať dokazovanie, ale mal možnosť rozhodnúť o podanej žalobe rozsudkom pre zmeškanie. Mal za to, že súd ho vyzval na upresnenie žaloby, ktorú považoval za zmätočnú a nejasnú. V samotnom rozsudku konštatuje, že vady svojho podania neodstránil, napriek tomu o nej konal a aj rozhodol. Mal za to, že ak súd jeho žalobu považoval za nejasnú a nezrozumiteľnú, túto nemal zamietnuť, ale mal žalobu odmietnuť. Rozsudok považoval za nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť dôvodov a nedostatok dôvodov v jeho odôvodnení, v dôsledku čoho nebolo možné zistiť, ako súd dospel k záverom, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

10. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 380 ods. 1, 2 CSP a na základe toho dospel k záveru, že odvolanie žalobcu bolo dôvodné. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom nerozhodol vo vzťahu k strane konania (žalovanému) tak, ako ju označil žalobca a teda nerozhodol o nároku žalobcu voči tomu žalovanému, ktorého v žalobe označil. Rozsudok odôvodnil súd prvej inštancie dôvodmi, ktoré si odporujú a preto odôvodnenie rozsudku považoval odvolací súd za zmätočné a nedostatočné.

11. Navyiac, odvolací súd poukázal aj na porušenie procesných povinností, ktoré sú osobitným samostatným dôvodom pre zrušenie rozsudku a to bez toho, aby bolo potrebné vyporiadavať sa s dôvodnosťou odvolacích námietok žalobcu proti zamietavému rozsudku. Na základe toho odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že uložil súdu prvej inštancie vyzvať právneho zástupcu žalobcu na odstránenie väd žaloby a iba po preukázaní splnenia procesných podmienok konania, vykonať dokazovanie ohľadne vecného prejednania žaloby.

12. Súd v intenciách uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1 Co 194/2017 zo dňa 30. 4. 2018 pokračoval v konaní, vo veci vytyčil pojednávanie, ktorého sa zúčastnil už aj žalobca, ktorý trval na podanej žalobe v celom rozsahu, ako aj na svojich písomných vyjadreniach a vo svojom vyjadrení na pojednávaní zdôraznil, že zo strany pracovníčky ÚPSVaR v P. pani P. X. dochádzalo voči jeho osobe, ako aj voči jeho rodine k rôznym schválnostiam. Pani P. X. pochádza z M., odkiaľ pochádzal aj bývalý manžel jeho družky - P. P. Pani P. X.ová robila všetko preto, aby ich vzťah s pani P. rozbila a zrejme chcela docieľiť to, aby sa vrátila pani P. k svojmu bývalému manželovi P. P.. Tvrdila o ňom, že

je alkoholik, že bol vyhodенý z Komory komerčných právnikov, alebo, že bol vo väzení a šírila o ňom rôzne nezmysly. Dňa 19. 3. 2010 prišla k nim do bytu pani P.. X.Á. G. a pán X., ktorého žalobca - ako to uviedol - absolútne nepozná a vtedy ho prvý krát videl. Žalobca tiež uviedol, že bol doma, aj pani P. bola doma, pretože v tom čase bývala s ním a s nimi bývalo aj ich spoločné 2,5 - ročné dieťa - U., ktoré ešte nechodilo ani do škôlky, t. č. má už 11 rokov. Dňa 19. marca 2010 prišli ku nim pracovníci z úradu práce s tým, že mali skúmať pomery v domácnosti, keďže aj on má deti z rozvedeného manželstva, rovnako ako pani P.. Žalobca sa ich opýtal, v súvislosti s ktorým dieťaťom mali robiť šetrenie, vtedy mu povedali, že nejde o ich spoločnú U., ale ide o Š.A. F. t. j. najstaršiu dcéru pani P., ktorá v tom čase mohla mať 7-8 rokov a chodila do základnej školy. On im na to povedal, aby počkali, medzitým si išiel zobrať fotoaparát a vysvetlil im, že maloletá Š. F. je v X. A. Q. u otca. Tiež im povedal, aby skúmali pomery v domácnosti otca maloletej - u pána F.. Na to sa pani P.. X. otočila na pána W.. X. a hovorila mu, že vedela o tom, že bude robiť problémy. Na to ich žalobca začal kamerovať. Pani P.. X. sa otočila so spisom a utekala dolu schodmi a pán W.. X. sa tlačil do bytu a rukou zakrýval fotoaparát a snažil sa mu ho zobrať. Vtedy vznikol ten problém, keď žalobca si chránil svoje súkromie a podľa jeho názoru, sociálni pracovníci závažne takto zasiahli do jeho súkromia. Žalobca sa však nevedel vyjadriť k tomu, či v čase šetrenia bola maloletá Š. F. zverená do výchovy matky alebo otca. V tom čase už maloletá u nich nebývala, ale bola u otca. Zároveň žalobca dodal, že z úst pána W.. X. cítil aj alkohol. K úradnému záznamu zo dňa 10. 3. 2008 žalobca uviedol, že predmetným záznamom chcel poukázať na difamujúce výroky zo strany sociálnych pracovníkov, ktorý úradný záznam, ale nesúvisel s predmetnou vecou. Žalobca na otázku, na základe akej skutočnosti si odvodil svoje právo na náhradu škody uviedol, že na základe toho, že sociálny pracovník ako verejný činiteľ, ak vykonáva kontrolu v domácnosti, v rodine, nemal by používať násilie, nemal by byť vulgárny. Vulgárne bolo to, že šermoval rukami, ohrozil život a zdravie dieťaťa a to tak, že mohol ohroziť dieťa. Pán W.. X. závažným spôsobom zasiahol do jeho súkromia. Vznikla mu nemajetková ujma difamujúcimi výrokmi a tým, že sa pracovník dotkol jeho fotoaparátu, ale nevznikla mu žiadna škoda. Podľa žalobcu sociálny pracovník násilníckym konaním ohrozoval dieťa a jeho súkromie. Na otázku, ako mohol pracovník ohroziť jeho súkromie, ktorý vykonával šetrenie v súvislosti s maloletým dieťaťom Š. F., ktorej matkou je U. P., ktorá v tom čase žila s ním v spoločnej domácnosti, k tomu žalobca uviedol, že maloleté dieťa s nimi nežilo, bolo u nich len cez prázdniny - jeden, dva dni a následne išlo späť k otcovi, o čom pracovníci mali vedieť, že dieťa nie je u matky. Žalobca znovu zdôraznil, že nemajetkovej ujmy sa domáha preto, že pracovník mu robil problémy, bol konfliktný, čo hovoril hlavne preto, že aj on o ňom tvrdil to isté. Žalobca k výpovedi pracovníčky P.. G. X., ktorá uviedla, že on v čase šetrenia v byte nebol, uviedol, že je to klamstvo, tvrdil však, že práve pani P., v tom čase nebola v byte, pričom on vyhotovoval obrazový záznam. V žalobe však žalobca uviedol, že pán W.. X. drzo tlačil dvere do bytu a atakoval jeho a jeho priateľku a vo svojej výpovedi zase uviedol, že priateľka, resp. jeho družka v čase šetrenia bola niekde na nákupe a nebola v byte. Následne uviedol, že si nepamätá, či tam bola, alebo nebola jeho priateľka. Jemu sa však zdá, že tam nebola. Pokiaľ v žalobe požadoval 2 x po 25 000,- Eur, je to za každý nesprávny úradný postup štátu, mal na mysli „difamujúce výroky“, keď 5-6 rokov niečo niekto tvrdil a väčšinou o ňom na úrade rozprávali a keď niekto nevie o jeho veciach, nech o tom nerozpráva. Ako ďalšiu vec uviedol kontrolu dňa 19. marca 2010 pracovníkmi v jeho byte, ktorí použili násilie a ohrozili zdravie dieťaťa a úrady takto postupovali proti nemu a prečo on nemôže postupovať proti nim. Úrady klamú, aj úrady ho mohli zažalovať, ale ho nezažalovali, ale on svoje právo využil, z toho vidno, že úrady nie sú v práve, pretože ho nezažalovali. Žalobu podával preto, aby toto skončilo - zásah do jeho súkromia. Žalobca sa porovnával so sudcami, ktorí sa tiež domáhajú svojho práva, keď sa sudcovia cítili poškodení, keď kvôli platom podávali žaloby, proti valorizácii plátov, zažalovali štát, ktorý je v skutočnosti ich zamestnávateľom a preto nevidel dôvod, prečo on nemôže žalovať štát. Výšku odškodnenia ponechal na voľnú úvahu súdu s tým, aby súd rozhodol spravodlivo, podľa práva. Žalobca opätovne zdôraznil, že pani P. nebola pri šetrení a v súvislosti s jej výsluchom nenavrhol, aby bola vo veci vypočutá.

13. Súd vo veci vypočul svedkov P.. G. X., W.. U. X. a U. P..

14. Z výpovede svedkyne P.. G. X., pracovníčky ÚPSVaR v P., ktorá spoločne s kolegom W.. X. vykonávali šetrenie vyplýva, že šetrenie mali realizovať u pani U. P., ktorá v tom čase žila s pánom M. (na Ul. U.. P. XX v P.), v spoločnej domácnosti a to v súvislosti s dožiadanim Okresného súdu v P. za maloletú Š. F. - najstaršiu dcéru pani P.. Šetrenie sa malo vykonať dňa 19. 3. 2010. Vzhľadom na to, že išlo o problematickú rodinu, o pomoc požiadala svojho kolegu pána W.. X.. Súdu predložila aj správu, ktorá bola následne vypracovaná o šetrení v rodine, teda o výsledku šetrenia v rodine. V správe sú podchytené všetky skutočnosti, súvisiace so šetrením. V správe je uvedené, že sa nepodarilo vykonať

šetrenie, preto, že pani P. - matka dieťaťa, im otvorila byt, následne zatvorila s tým, že nie je vlastníčkou bytu, nemá tam ani trvalý pobyt a k vykonaniu šetrenia je potrebný súhlas majiteľa bytu, pričom majiteľa bytu neoznačila. Majiteľ bytu sa ani neukázal, jeho ani nevideli, dokonca im bolo povedané, že majiteľ bytu nie je doma. Pani P. následne vošla do bytu a v čase, keď už boli na odchode, vyšla s fotoaparátom, povedala im, že ich ide odfotiť s tým, aby nemohli tvrdiť, že tam neboli. Vtedy pani P. upozornili na to, že si neželajú, aby ich fotila a kolega natiahol ruku pred fotoaparát, resp. mobil, aby nepokračovala a následne išli preč. Na okamih sa na chodbe objavilo aj maloleté dieťa. Pokiaľ žalobca vo svojej výpovedi tvrdil, že boli pod vplyvom alkoholu, k tomu svedkyňa uviedla, že ona žiaden alkohol nepoužíva, ani len príležitostne, ani na rodinných oslavách. Kolega tiež chodí autom do práce a alkohol nemohol požívať. V tom čase mali aj na úrade bezpečnostného technika, ktorý im náhodne dával fúkať. Hneď potom, ako sa vrátili zo šetrenia informovali vedúcu, čo sa udialo, bol spísaný aj záznam a pokiaľ by boli požili alkohol, určite by to bola zistila aj ona. Svedkyňa k osobe pána M. uviedla, že má sklon k slovnej agresivite, čo už s ním zažila, keď v minulosti vykonávala v jeho rodine šetrenie, keď ju slovne vulgárne napádal aj na ulici a keďže mala z neho obavy, na šetrenie išla s kolegom. Svedkyňa zdôraznila, že do bytu sa nedobíjali a keďže im pani P. nechcela umožniť vstup do bytu, otočili sa a odišli. K videonahrávke uviedla, že na nahrávke je kolega, ako aj ona, bol tam zachytený moment, keď odchádzali od matky maloletej a na ďalších záberoch sú zábery zo schodišťa, keď tam bolo vidno aj zábradlie a v zábere aj matku maloletej. Bolo vidno aj ako kolega dvíhol ruku smerom k fotoaparátu, aby ho zakryl. V tom čase už boli ďalej od matky a nebolo možné sa dotknúť ani len fotoaparátu, kolega dvíhol ruku len preto, aby ich nesnímala.

15. Z výpovede svedka W. U. X. tiež zamestnanca Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v P., ktorý spoločne vykonával šetrenie s pani P. X. vyplýva, že šetrenia sa zúčastnil hlavne na požiadanie kolegyne a to z dôvodu, že išlo o "problémovú rodinu" a mal tam ísť v podstate len ako svedok. Rodinu pani P. on nepoznal, ani nebol s nimi v styku, len o nich počul ako o „problémovej rodine“. K predmetnému šetreniu uviedol, že hneď, ako prišli k bytu, v ktorom bývala pani P., zazvonili, pani P.á im otvorila, kolegyňou jej bolo vysvetlené, prečo tam prišli, že potrebujú vykonať šetrenie v jej rodinnom prostredí pre dožiadaný Okresný súd v P.. Nato pani P. povedala, že vlastníkom bytu je jej druh, ktorý ale nie je doma a preto ich do bytu nemôže pustiť len s jeho súhlasom. Nato pani P. vošla do bytu, dvere nechala otvorené a vrátila sa s tým, že ich začala fotiť mobilom resp. fotoaparátom, s čím oni nesúhlasili a sa ju opýtali, prečo ich fotí. Vtedy natiahol ruku smerom k fotoaparátu, aby ich nefotila, vtedy už boli od nej ďalej, len sa otočili a išli preč. Do bytu nevkročili, neodohrali sa tam žiadne roztržky, neboli ani slovné napádania, len keď pani P.Í. oznámila, že nemôžu vstúpiť do bytu, vtedy im to už hovorila so zvýšeným hlasom, ale nič iné sa neodohralo. V čase šetrenia pána M. nevidel, ani nepočul a sama pani P. im uviedla, že do bytu nemôže vstúpiť, pretože majiteľ bytu nie je doma. Svedok uviedol, že pána M. nepozná, nikdy ho nestretol a ani ho nikdy nevidel. V súvislosti s požitím alkoholu uviedol, že je to krivé obvinenie zo strany žalobcu, nakoľko v robote počas pracovnej doby a aj celkove sa alkohol nepožíva a naviac, do práce chodí denne na svojom aute, čo je ďalší dôvod, prečo alkoholické nápoje nepožil, ani nemohol požívať. K prehratým záberom z DVD-nosiča uviedol rovnako, ako jeho kolegyňa, že ich pani P. fotila potom, keď už odchádzali, čo je zrejme zo záberu, natiahol aj ruku, aby zabránil foteniu, vtedy bol asi meter od nej a v podstate už boli na treťom, štvrtom schode. Najprv ich však pani P. odfotila, keď odchádzali od dverí, vtedy bola ona na chodbe a ďalší záber bol už keď schádzali po schodišti dole. Svedok rovnako, ako aj svedkyňa, uviedol, že hneď po šetrení v práci išli za vedúcou oddelenia a oboznámili ju s tým, že šetrenie nebolo možné vykonať, pretože matka maloletej im to nedovolila, nemohli vstúpiť do bytu a vykonať šetrenie. Vedúcej tiež oznámili, že ich fotili, o čom sa spísal aj záznam.

16. Svedkyňa U. P. vo svojej výpovedi uviedla, že so žalobcom žila od r. 2005 do roku 2012 a majú spolu maloletú dcéru U. M.. T. č. už nie sú v kontakte. Uviedla, že vie o pochybení Úradu práce, soc. vecí a rodiny a v súvislosti s tým o nemajetkovej ujme. Aj keď to bolo už dávno, spomína si, že žalobca v tom čase nebol doma a úradníci z ÚPSVaR robili kontrolu. Uviedla, že boli v byte žalobcu a žalobcom bola upozornená na to, aby nikoho nevpúšťala do bytu, ani pracovníkov úradu práce, sociálnych vecí a rodiny. Spomenula si, že prišiel ku nej pracovník aj s pani P. X., ktorí tvrdili, že musia vykonať kontrolu ohľadne Q., resp. už si ani nepamätá, ohľadne ktorého dieťaťa, pretože to bolo dávno. Vie však, že ona im tvrdila, že ich nemôže pustiť do bytu a do bytu ich ani nevpustila, pretože jej to zakázal žalobca. Na otázku, či došlo medzi ňou a pracovníkmi k nejakým nezhodám a či pri samotnom šetrení bol aj žalobca uviedla, že nie „v tom čase 19. marca 2010, nie“. Potvrdila, že bývala v tom čase u žalobcu, mala tam evidovaný aj trvalý pobyt a aj stále má. V súvislosti s maloletou Š. F. uviedla, že nevie, kedy odišla do X. A. Q. ku otcovi a ani sa nevedela vyjadriť, či ju v tom spornom čase mala zverenú do starostlivosti. Tiež uviedla, že pracovník Úradu práce, soc. vecí a rodiny sa snažil dostať sa do bytu, na čo ho ona

upozornila, že vstupovať do bytu nesmie. K tomu, kto vyhotovil obrazový záznam, k tomu sa nevedela vyjadriť, nepamätá si, ale bol vyhotovený mobilným telefónom.

17. Žalovaný vo svojom vyjadrení žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, pretože má za to, že skutočnosti, ktoré uvádzal žalobca vo svojej žalobe sú nepodložené, zmätočné a nie sú žiadnym spôsobom preukázané a v žiadnom prípade nie je možné podľa ich právneho názoru posúdiť, na základe nepodložených dohadov žalobu ako dôvodnú. Podľa názoru žalovaného nebol žalobcom preukázaný nesprávny úradný postup orgánov verejnej moci, vznik škody, ani výška uplatnenej škody, ktorú v žalobe žalobca požaduje ako ani kauzálny nexus medzi uplatňovanou škodou a nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci v súlade so Zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov a to žiadnymi dôkazmi, ktoré by preukazovali žalobcom uvádzané tvrdenia. Žalovaný má za to, že žaloba, ako aj písomné podania žalobcu sú v celom rozsahu nedôvodné. Ku skutkovým okolnostiam žalovaný opätovne uviedol, že dňa 19. 3. 2010 sa za účasti pracovníkov sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately Úradu práce, soc. vecí a rodiny v P. (ďalej len ÚPSVaR P.) P.. X. a W.. X. uskutočnilo na základe požiadavky Okresného súdu P. šetrenie rodinného a výchovného prostredia u pani P. U. - družky žalobcu. Uvedené šetrenie sa týkalo mal. Š. F. - najstaršej dcéry družky žalobcu. Pred dverami bytu žalobcu zamestnanci ÚPSVaR P. oznámili pani P. v akej veci a za akým účelom chcú vykonať šetrenie. Táto uviedla, že nie je možné sociálne šetrenie vykonať, nakoľko ona nie je vlastníčkou bytu a ani nemá trvalý pobyt na uvedenej adrese. Tento rozhovor prebiehal na chodbe - v spoločných priestoroch bytového domu. Následne pani P. vošla do bytu, dvere zatvorila a nechala pred dverami maloletú dcéru. Po krátkej dobe sa vrátila s fotoaparátom a chcela ich vyfotiť s tým, "aby zamestnanci nemohli povedať, že tam neboli". Zamestnanci toto fotenie odmietli, odobrali sa na odchod s tým, že pani P. sa ich snažila po celý čas fotiť a kričala, že tam nemajú čo robiť. Pracovníci na toto správanie žiadnym spôsobom nereagovali a pokračovali v ceste. Podľa vyjadrenia pracovníkov ÚPSVaR P., resp. na základe ich výpovedí v tejto veci, k žiadnym slovným, či dokonca fyzickým útokom nedošlo. Žalobca podľa vyjadrenia pracovníkov ÚPSVaR Michalovce nebol prítomný pri tomto šetrení, takže nemohol tvrdiť, ako šetrenie prebiehalo, ani že zamestnanec bol pod vplyvom alkoholu, alebo sa následným spôsobom snažil dostať do bytu. Podľa vyjadrenia ÚPSVaR P., ide o nepodložené, nepravdivé tvrdenie a obvinenia zo strany žalobcu. Tieto skutočnosti potvrdili svojimi výpoveďami obaja svedkovia - P.. X. a W.. X.. V neposlednom rade žalovaný poukázal aj na tú skutočnosť, že v predmetnom konaní žalobca nie je aktívne legitimovaný, keďže nebol prítomný ani pri samotnom šetrení, ktoré napáda a preto nie je zrejmé, na základe čoho sa domáha odškodnenia, resp. nemajetkovej ujmy. Žalobca nepreukázal, že mu žalovaný spôsobil nemajetkovú ujmu zásahom do jeho súkromia a z predmetnej žaloby nie je zrejmé, na základe čoho si uplatňuje nemajetkovú ujmu vo výške 50 000,- Eur. Žalobca vo svojej žalobe neuviedol, v čom mal spočívať údajný nesprávny úradný postup a akým spôsobom mu mala byť týmto údajným nesprávnym úradným postupom spôsobená škoda. Rovnako tak samotný výpočet škody zo strany žalobcu považoval žalovaný za nedôvodný, nepreukázaný a ničím nepredložený. Žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, vznik škody, ani výšku uplatnenej škody, ktorú žalobca v žalobe požaduje a ani kauzálny nexus medzi uplatňovanou škodou a nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci, v súlade so Zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za spôsobenú škodu pri výkone verejnej moci a to žiadnymi dôkazmi, ktoré by preukazovali žalobcom uvádzané tvrdenia. Preto má žalovaný za to, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná. Nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku. V tejto súvislosti žalobca nepreukázal vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a postupom zamestnancov ÚPSVaR P..

18. Žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Poukázal na to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v predmetnej veci, ani bremeno tvrdenia, nepreukázal ani vznik nemajetkovej ujmy, keďže ani nie je zrejmé, či sa v rozhodujúcom čase žalobca nachádzal doma. Žalovaný je toho názoru, že zamestnanci Úradu práce postupovali pri šetrení v súlade so zákonom a konali na základe dožiadania Okresného súdu P. Nešlo z ich strany o nejakú "šikanu žalobcu", preto žalovaný navrhol, aby súd žalobu zamietol a v prípade úspechu si uplatnil náhradu trov konania.

19. Súd vykonal dokazovanie aj oboznámením sa s listinami, ktoré sú súčasťou spisu - písomnými vyjadreniami žalobcu, žalovanej, uznesením o zastavení konania zo dňa 19. 4. 2012, odvolaním zo dňa 11. 5. 2012 voči uzneseniu zo strany žalobcu, uznesením Krajského súdu v O. (ďalej len KS) o zrušení uznesenia prvostupňového súdu zo dňa 25. 10. 2012, námietkou zaujatosti zo strany žalobcu, písomnými vyjadreniami sudcov Okresného súdu v H. k námietke žalobcu, uznesením KS O. zo dňa 29.

4. 2013, úradným záznamom Okresného úradu justičnej polície PZ P. zo dňa 31. 7. 2003, uznesením o oslobodení žalobcu od platenia súdnych poplatkov zo dňa 13. 6. 2013, rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 27. 6. 2013, odvolaním žalobcu proti rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 4. 9. 2013, fotodokumentáciou, vyjadrením žalovaného k odvolaniu žalobcu, uznesením KS O. zo dňa 18. 11. 2013, uznesením KS O. zo dňa 31. 10. 2013, ktorým bol zrušený rozsudok prvostupňového súdu a vec vrátená na ďalšie konanie, uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 8. 2014, ktorým bolo zastavené dovolacie konanie, upresnením žaloby žalobcu zo dňa 3. 12. 2014, uznesením KS O. zo dňa 26. 1. 2015 o nevyhlásení sudkyne JUDr. Jarmily Dušákovéj z prejednávania a rozhodovania vecí, sp. zn. 8 C 22/2012 Okresného súdu H., uznesením tunajšieho súdu zo dňa 14. 11. 2014, uznesením tunajšieho súdu zo dňa 25. 2. 2015, odpoveďou na sťažnosť žalobcu zo dňa 28. 7. 2015, videozáznamom na DVD, správami Mestského úradu P., OR PZ SR v P., výpoveďami svedkov P.. G. X., W.. U. X., oznámením o výsledku predbežného prerokovania žiadosti Ministerstvom práce, soc. vecí a rodiny SR, pripojenými spismi Okresného súdu v P. sp. zn. 14 P 98/2007, sp. zn. 17 Pd 1/2010, spisovou dokumentáciou Úradu práce, soc. vecí a rodiny v P. vo veci maloletej U. M., celým obsahom predmetného spisu, spisom Okresného súdu v X. A. Q. sp. zn. 8 P 17/2009, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisu.

20. Z oznámenia o výsledku predbežného prerokovania žiadosti žalobcu vyplýva, že žalovaný - Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR po posúdení podkladov, ktoré boli predložené k žiadosti, ako aj z podkladov z úradu práce, žalovanému oznámil, že v rámci predbežného prerokovania jeho žiadosti nebude odškodnený. Predbežné prerokovania náhrady škody na ústrednom orgáne štátnej správy, nie je správnym konaním a preto sa nevydáva rozhodnutie, na základe ktorého by bolo možné podať opravný prostriedok.

21. Súd po oboznámení sa s dôkaznými listinami dospel k tomu záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná a neopodstatnená.

22. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

23. Podľa § 13 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie. Podľa odseku 2/, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa ods. 1/ najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podľa ods. 3/ výšku náhrady podľa odseku 2/ určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

24. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení, predmetom ochrany podľa § 11 OZ sú také rýdzo osobné práva občana, ktoré ovplyvňujú rozvoj jeho osobnosti a sú s ním úzko späté. Všestranný rozvoj a uplatnenie osobnosti človeka je hlavným zmyslom a cieľom tejto občianskoprávnej ochrany. Toto hľadisko je určujúce pri posudzovaní otázky, či a ktoré práva sú chránené ustanovením § 11 OZ. Vyjadrenie subjektívneho názoru vysloveného v rámci uplatňovania procesných práv účastníka nemožno označiť za neoprávnený zásah do osobnosti občana, aj keď by sa inak týkal osobnosti žalobcu, aj sa tak stalo spôsobom primeraným osobnostiam, za akých malo k zásahu dôjsť. Ustanovenie § 11 OZ ustanovuje všeobecnú zásadu ochrany osobnosti a súčasne uvádza typické zložky a prejavy osobnosti bližšie rozvedené v ustanovení § 12 ods. 1/ OZ. Ide zväčša o prejednávanie zásahov proti občianskej cti a proti dôstojnosti občana, ako aj o výroky o skutočnostiach, týkajúcich sa rodinného, intímneho života. Občiansky zákonník, ustanovením v § 13 poskytuje ochranu osobnosti len v prípade takého porušenia občianskej cti, ktoré predstavuje zásah do osobnosti občana, pričom tento zásah musí byť objektívne spôsobilý takúto ujmu spôsobiť. Ide o konanie proti osobnej a mravnej integrite občana, znižujúce jeho dôstojnosť, vážnosť a česť, o konanie, ktoré z hľadiska vzťahu občana k ostatným spoluobčanom ohrozuje jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti, nemožno priznať právo na ochranu osobnosti, v zmysle ustanovenia § 13 OZ, ak niekto konal protispoločensky a teda ak prejav o tejto skutočnosti je kritikou tohto konania a zásahom proti spoločenským nešvárom.

25. Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie, alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené ustanovením § 11 a nasl. OZ. Pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti stačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť, alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 OZ.

26. Z predmetnej žaloby nie je zrejmé, na základe akej skutočnosti sa žalobca domáha nemajetkovej ujmy, keď nebolo ohrozené jeho právo na ochranu osobnosti tak, ako sa to uvádza vo vyššie uvedených §§ 11 a 13 OZ a z uvedeného dôvodu preto nie je ani dôvod domáhať sa upustenia neoprávnených zásahov do jeho práva na ochranu osobnosti resp. odstrániť následky týchto zásahov. Navyiac, žalobca, ako je to zrejmé z dôkazných listín a z výpovedí svedkov, nie je ani aktívne legitimovaný v predmetnom spore, pretože fyzicky nebol prítomný pri samotnom šetrení, navyiac, nie je ani otcom maloletej Š. F., za ktorým účelom bolo vykonané šetrenie pracovníkov ÚPSVaR P. a nie je ani účastníkom konania vo veci zverenia maloletej do osobnej starostlivosti, ani zákonným zástupcom maloletej. Vecná legitímácia totiž práve so zreteľom k hmotnému právu ustanovuje, kto je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti v konkrétnom prípade. Stanovujú ju predpisy hmotného práva. Aktívnu vecnú legitímáciu sa pritom rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že žalobca nebol nositeľom práva, o ktoré v posudzovanej veci išlo. K aktívnej (i pasívnej) legitímácii sa súd vyjadruje v rozhodnutí vo veci samej vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním. Žalobca okrem toho, že v spore nie je aktívne legitimovaný, jeho tvrdenia sú navyiac nepodložené, založené len na jeho subjektívnom hodnotení práce pracovníkov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v P., pretože sporné šetrenie opísal len na základe opisu podaného jeho družkou - U. P. a preto nie je možné na základe sprostredkovaných a nepodložených tvrdení žalobcu považovať žalobu za dôvodnú a opodstatnenú. Žalobca nepreukázal, že by zo strany žalovaného došlo k zásahom proti občianskej cti a proti dôstojnosti občana. V predmetnom konaní žalobca nepreukázal, že by sa jednalo zo strany pracovníkov žalovaného o nejaký zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý spôsobiť mu ujmu, nebolo zo strany žalovaného preukázané konanie proti jeho osobnej a mravnej integrite, znižujúce jeho dôstojnosť, vážnosť a česť, prípadne ohrozené jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti tak, ako je to uvedené vo vyššie citovaných ustanoveniach. Nebol v predmetnom konaní preukázaný ani nesprávny postup štátu, ktorým by mala byť spôsobená škoda žalobcovi a preto neexistuje ani príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody.

27. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada, t. j. žalobca aj žalovaný má povinnosť tvrdenia, ako aj dôkaznú povinnosť, následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie aj procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Dôkazné bremeno ohľadne tvrdených skutočností leží na tej strane sporu, ktorá tieto skutočnosti tvrdí. Žalobca si v tomto konaní vôbec nesplnil svoju dôkaznú povinnosť a zo strany žalobcu nebol preukázaný ani nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, vznik škody, ani výška uplatnenej škody, ktorú v žalobe žalobca požaduje ako ani príčinná súvislosť medzi uplatňovanou škodou a nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci, v súlade so Zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov a to žiadnymi dôkazmi, ktoré by preukazovali žalobcom uvádzané tvrdenia. Úradným postupom je postup štátu, súvisiaci s výkonom štátnej (verejnej) moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. V nadväznosti na výklad podávaný právnou teóriou a praxou sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to aj pri takých úkonoch, ktoré sú vykonávané v rámci rozhodovacej činnosti. Rozhodovanie o náhrade škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Ide teda o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide teda o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. Nesprávny postup orgánu štátu musí byť teda vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku. Súd má za to, že žalobca nepreukázal vznik škody, ani príčinnú súvislosť so vznikom škody a postupom zamestnancom ÚPSVaR P. Ani z videozáznamu a fotodokumentácie nevyplýva nezákonný postup úradníkov tak, ako to popísal žalobca. Z krátkeho videozáznamu je zrejmé, že pracovníci žalovaného

boli prítomní na šetrení, ale z nahrávky vôbec nevyplýva akékoľvek porušenie povinností pracovníkmi pri uskutočňovaní jednotlivých úkonov, v súvislosti so šetrením v rodine maloletej Š. F.. Z videozáznamu nevyplýva ani prítomnosť žalobcu na samotnom šetrení.

28. Zmyslom a účelom Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, účinným od 1. júla 2004 je stanoviť podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo jeho nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré sa neskôr ukázalo ako nezákonné, alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

29. I keď platná právna úprava vo všeobecnosti nevymedzuje, čo sa rozumie pod nesprávnym úradným postupom, za nesprávny úradný postup možno označiť porušovanie povinností pri uskutočňovaní jednotlivých úkonov v rámci konania, predovšetkým ich nesprávne vykonanie alebo ich vykonanie bez splnenia zákonných podmienok, či iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

30. Rozhodovanie o náhrade škody, ku ktorej vzniku došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu je závislé od náležitého posúdenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, predovšetkým príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

31. Náhradou nemajetkovej ujmy by sa pritom mal sledovať cieľ kompenzácie ujmy spôsobenej najmä poškodením dobrej povesti, občianskej cti, prípadne kompenzácie morálneho utrpenia v prípadoch rôznych foriem obmedzenia, resp. pozbavenia osobnej slobody.

32. Právna úprava náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu obsiahnutá v Zákone č. 514/2003 Z. z., nadväzuje na všeobecnú občianskoprávnu úpravu zakotvenú v Občianskom zákonníku, v zmysle ktorej v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú poškodenému subjektu, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch. Pokiaľ je však možné dosiahnuť náhradu nemajetkovej ujmy iným spôsobom ako už spomínanou peňažnou náhradou, právna úprava dáva prednosť práve tejto inej forme náhrady.

33. Úlohou úpravy práva na ochranu osobnosti je zabezpečiť rešpektovanie osobnosti, fyzickej osoby a tým jej všestranný slobodný rozvoj. Cieľom, ktorý sleduje zadosťučinenie, v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka, je primerane a s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu optimálne a tým účinne vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu, t.j. nemajetkovú ujmu vzniknutú na osobnosti dotknutej osoby.

34. Súd na základe vykonaného dokazovania, aj s poukazom na ustanovenie § 191 ods. 1/ Civilného sporového poriadku, keď dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy k ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo mal za to, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie skutočností, na ktoré poukázal a preto súd žalobu žalobcu aj pre neunesenie dôkazného bremena v celom rozsahu zamietol.

35. V neposlednom rade je potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že z predmetnej žaloby nie je zrejmé, čo je predmetom odškodnenia, resp. nemajetkovej ujmy. Žalobca nepreukázal nezákonný zásah do jeho súkromia a absentuje akýkoľvek nesprávny postup pracovníkov zo strany žalovaného, na základe čoho by si žaloba mohol uplatniť nemajetkovú ujmu v celkovej výške 50 000,- Eur. Pokiaľ sa žalobca predmetnou žalobou domáha práva na ochranu osobnosti a v súvislosti s tým primeraného zadosťučinenia a pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie, tak práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, v súvislosti s ustanovením § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka, v tejto súvislosti treba poukázať na to, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch by prichádzala do úvahy, ak by bola preukázaná „ujma“, ako aj „okolnosti“, za ktorých k porušeniu došlo. Musel by mať súd preukázané, že sú tu okolnosti preukazujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadosťučinenie a to z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi, vzhľadom na postavenie žalobcu v rodine a v spoločnosti. Keďže žalobca v predmetnej veci nepredložil žiadne relevantné dôkazy na

preukázanie svojich tvrdení, čím si nespĺnil svoju dôkaznú povinnosť, súd z dôvodov vyššie uvedených rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

36. Súd má za to, že v žalobe absentujú základné náležitosti, vyžadované Zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci pre uplatnenie nároku na náhradu škody t. j. žalobca neuviedol, od akej skutočnosti odvodzuje svoje právo na náhradu škody, svoj výpočet výšky škody nepodložil dôkazmi, neuviedol, akým nezákonným rozhodnutím malo dôjsť k vzniku škody a rovnako ako aj v čom vidí príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Žalovanému nie je zrejmý nárok žalobcu, ktorý si uplatňuje prostredníctvom súdu.

37. Je potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že v predmetnom konaní žalobca nie je aktívne legitimovaný, keďže nebol prítomný pri samotnom šetrení, ktoré napáda a preto nie je zrejmé ani to, na základe čoho sa domáha odškodnenia, resp. nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti súd poukazuje na výpovede svedkov P. X., W. X. a hlavne svedkyne - v tom čase družky žalobcu - U. P., ktorí boli prítomní na uvedenom šetrení, na rozdiel od žalobcu, ktorý tam nebol a k veci sa riadne vyjadrili, pričom z ich výpovedí je zrejmé, že ide o žalobcom nepodložené - nepravdivé tvrdenia a práve žalobca bol ten, ktorý nedôvodne obvinil pracovníkov žalovaného. Žalobca nepreukázal, že mu žalovaný spôsobil ujmu zásahom do jeho súkromia a z predmetnej žaloby už vôbec nie je zrejmé, na základe čoho si uplatňuje nemajetkovú ujmu vo výške 50 000, Eur. Žalobca konkrétne neuviedol, v čom mal spočívať údajný nesprávny úradný postup a akým spôsobom mu mala byť údajným nesprávnym úradným postupom spôsobená škoda. Rovnako, samotný výpočet škody zo strany žalobcu je nedôvodný, nepreukázaný a ničím nepodložený. Dôkazné bremeno ohľadne tvrdených skutočností leží na tej strane sporu, ktorá tieto skutočnosti tvrdí. Žalobca si v tomto konaní nespĺnil dôkaznú povinnosť a neunesol dôkazné bremeno. Žalobcom nebol preukázaný jednak nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, vznik škody, ani výška uplatnenej škody, ktorú v žalobe žalobca požaduje, ako ani kauzálny nexus medzi uplatňovanou škodou a nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci v súlade so Zákonom č. 514/2003 Z. z. a to žiadnymi dôkazmi, ktoré by preukazovali žalobcom uvádzané tvrdenia a preto súd považoval žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú a neopodstatnenú. Pokiaľ žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojom vyjadrení poukázal na to, že úradníci ÚPSvaR nemali čo robiť v byte žalobcu, pretože v tom čase maloleté dieťa ohľadne ktorého mali robiť šetrenie, tam nebývalo, šetrenie sa však malo vykonať v mieste, kde v tom čase bývala matka maloletej. V tejto súvislosti súd poukazuje na tú skutočnosť, že bola to práve matka maloletej ohľadne ktorej sa malo robiť šetrenie, šetrenie sa realizovalo za účelom dožiadania Okresného súdu v P. a nie na základe nejakého svojvoľného konania úradníkov a pokiaľ v tom čase matka mala trvalý pobyt u žalobcu, čo nakoniec aj sama potvrdila, keďže trvalý pobyt u žalobcu má aj doposiaľ, oprávnené úradníci robili šetrenie na adrese u žalobcu, bez ohľadu na to, či v tom čase mohlo byť dieťa u matky, resp. bolo u otca a hlavne, keď v tom čase prebiehalo konanie ohľadne rodičovských práv a povinností voči maloletému dieťaťu. Preto nie je možné súhlasiť s vyjadrením právneho zástupcu žalobcu, že nebol dôvod vykonávať akékoľvek šetrenie v mieste bydliska žalobcu len preto, že v spornom období žila u žalobcu v spoločnej domácnosti matka maloletej a nie maloleté dieťa a že šetrenie sa malo vykonať v bydlisku otca maloletého dieťaťa. Takéto tvrdenie je nesprávne a nie je zrejmé, na základe čoho aj právny zástupca žalobcu spochybnil konanie úradníkov, ktorí konali na základe žiadosti súdu a nesprávne takto právny zástupca v pochybení podporoval žalobcu. Právny zástupca žalobcu, keďže bol žalobcovi ustanovený Centrom právnej pomoci mal práve naopak žalobcu usmerniť a poučiť ho v zmysle platných právnych predpisov, hoci sám žalobca má právnické vzdelanie a predpokladá sa, že by žalobcovi nemali byť neznáme ustanovenia zákona - platné právne predpisy v súvislosti s predmetnou vecou.

38. Pokiaľ žalobca poukázal na konanie v rozpore so zákonom u pracovníkov žalovaného - Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v P., keď mali bez súdneho rozhodnutia vyhotoviť dňa 10. 3. 2008 zápisnicu, v ktorej uvádzali neoverené a nepravdivé údaje bez toho, aby mali stanovisko dotknutej strany a druhého rodiča a takto „difamujúcimi“ údajmi úmyselne zaviniť zásah do osobnostného práva na súkromie žalobcu, jeho rodiny a súkromný život a rodinnú väzbu, súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že predmetný záznam nesúvisí so sporným šetrením a predmetný záznam je v tejto veci irelevantný.

39. Podľa § 255 ods. 1/ CSP súd prizná strane náhradu trov konania, podľa pomeru jej úspechu vo veci.

40. V civilnom sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní.

41. Ak mala strana plný úspech vo veci, prizná sa jej tiež celá náhrada nákladov trov konania, ak mala strana len čiastočný úspech, náhrada nákladov bude pomerne rozdelená. Ak je úspech a neúspech vyvážený, vysloví súd, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Platí teda, že žalobca má plný úspech, ak výrok rozsudku zodpovedá žalobnému petitu, naopak, žalovaný má plný úspech, ak žaloba je v plnom rozsahu zamietnutá. V zmysle vyššie citovaného § 255 CSP súd rozhodne v prípade, ak sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, ak však súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, potom za použitia § 257 CSP náhradu trov celkom, alebo sčasti neprizná.

42. Súd v predmetnom konaní o trovách konania rozhodol podľa § 257 CSP, keď súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody, hodné osobitného zreteľa.

43. Ustanovenie § 257 CSP teda znamená, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu nahradiť trovy konania úspešnej strane, toto ustanovenie však nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania, nepriznať náhradu trov úspešnej strane, vždy musí ísť o výnimočný prípad. Podľa súdnej praxe, pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobné a iné pomery všetkých strán a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane aby neodporovalo dobrým mravom. Toto ustanovenie je výrazom toho, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom, pričom zákon stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru, než by plynul z dispozície právnej normy.

44. Zákon vyžaduje na také rozhodnutie dve podmienky; musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a o výnimočné okolnosti, pričom výklad týchto podmienok je vecou konkrétneho prípadu, či došlo k takým okolnostiam, ktoré môžu byť podkladom na rozhodnutie o zmiernení účinkov právnych noriem, ktoré upravujú náhradu trov konania. Predpokladom výnimočného použitia tohto ustanovenia je, aby išlo o prípady hodné osobitného zreteľa. Ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnená tam, kde by strohá aplikácia ustanovenia o náhrade trov konania mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducej tvrdosti. Výnimočnosť prípadu môže spočívať jednak v okolnostiach danej veci, ale i v okolnostiach na strane strán sporu.

45. Vzhľadom na vyššie uvedené je súd toho názoru, že aj v prípade rozhodnutia o trovách konania je potrebné v predmetnej veci hľadieť ako na výnimočnú a rozhodnutie modifikovať tak, aby neslúžilo žiadnej zo strán sporu ako prostriedok prejavu negatívneho vzťahu k protistrane. Teda aj v tomto smere je potrebné vziať do úvahy korektív dobrých mravov a náhradu trov konania inak úspešnému žalovanému nepriznať. Dôvody hodné osobitného zreteľa súd vidí hlavne v osobných, majetkových a zárobných pomeroch žalobcu. Aj keď v konečnom dôsledku došlo k zamietnutiu žaloby a žalobca bol v konaní neúspešný, súd má za to, že by zaťažilo žalobcu znášať trovy tohto konania, aj keď je potrebné poznamenať, že žalobca na takto podanej nedôvodnej žalobe trval aj potom, ako bol zastúpený právnym zástupcom, v dôsledku čoho dochádzalo k navyšovaniu trov konania. Súd však pre nepriaznivé sociálne pomery žalobcu, ktorému bol pre jeho nepriaznivé pomery ustanovený aj advokát na zastupovanie a to rozhodnutím Centra právnej pomoci v Humennom, aplikoval ustanovenie § 257 CSP a o trovách konania rozhodol tak, že nepriznal náhradu trov konania žiadnej zo strán. Tým, že súd nepriznal trovy konania žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, žalovaný nepriznaním trov konania nebude vážne poškodený, čo však neplatí v prípade žalobcu.

46. Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresný súd Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 Civilného sporového poriadku podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak strana sporu (žalobca alebo žalovaný) nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže oprávnená strana podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.